

En helt almindelig ferie.

Mine forældre ville gerne besøge min storesøster, som boede udenfor Hamborg. De havde lånt min brors bil, mens han var på interrail.

Jeg var blevet skilt, fra mine børns far, få måneder forinden og ville gerne køre for dem. Heldigvis, tænker jeg, var mine børn på ferie hos deres far, så blev de skånet for følgende oplevelser og jeg for bekymringerne for dem. Det ville have føltes helt anderledes, hvis de to personer, jeg elskede mest af alt og følte et stort ansvar for, havde siddet med i bilen.

Min far havde lovet at sørge for, bilen var køreklar. Dvs. han ville bede en nabo køre den på tankstationen. Han havde selv, for længst mistet sit kørekort pga. spritkørsel. På tankstationen ville han tjekke lygter + sprinklervæske + dæktryk. Kigge til reservehjulet og fylde benzintanken op.

Jeg skulle blot komme og hente mine forældre, meget tidligt om morgenen. De ville være parate. Vi skulle drikke en enkelt kop kaffe sammen. Tisse af. Sætte os i bilen. Min far på sædet, ved siden af mig. Min mor ville få hele bagsædet for sig selv. Jeg havde også rigeligt at se til i forvejen. Tøjkask og hvad der hørte med til, at sende børnene på ferie hos deres far.

Som sagt, så gjort!

Jeg stod op, før en vis herre fik sko på. Gjorde mig færdig og cyklede ned til mine forældre, som boede i den anden ende af byen.

Vi glædede os til turen og småsludrede over kaffen, mens min mor, med jævne mellemrum rejste sig og hentede noget, hun gerne ville have med og endelig ikke måtte glemme. Eller lige skulle se efter, om ditten eller datten var pakket ned.

Hun hundsede rundt med min far. Tjekkede og overvågede, at han fik rent tøj med og selvfølgelig det tøj, hun mente han burde vælge.

Min cykel kom i kælderen. Vi tog af sted. På bagsædet havde min mor endnu ikke sluppet tanker om, hvad der lå i taskerne. Jeg sagde ”Det er bare ærgerligt mor, hvis du har glemt noget! Vi er kørt.” jeg synes jo, hun havde haft tid nok, til forberedelserne. Hvor mange dage kunne det tage?

På vej til motorvejen, hoppede jeg ind hjemme hos mig selv, og hentede min kuffert. Nu var alt klaret. Af sted til Tyskland. Turen var velforberedt, for en gangs skyld. Jeg skulle bare køre bilen. Det var da nemt og problemfrit. Troede jeg!

Vi småsnakkede og hyggede os. Dvs. min far deltog ikke meget. Det gjorde han aldrig. Ham var der kun liv i, efter han havde set bunde af adskillige grønne flasker.

Han så dog ud til at nyde køreturen og landskabet. Mit trænede blik fangede i et splitsekund hans tilstand og graden af abstinenserne. Det var allerede på plads da jeg hilste, ”God morgen far.”

Han sad, på karakteristisk vis, tilbagelænet i sædet. Undgik øjenkontakt. Åbnede kun munden, når vi direkte spurgte ham om noget. Fødderne let adskilte, var i bevægelse, meget af tiden. Armene lå ind til kroppen, og hvilede, fra albuerne og nedefter, på lårene. Hænderne lidt løftede. Fingrene var strakte og spredte. I takt med musikken, fra kasettebåndet, trommede han stille fingerspidserne mod hinanden. Han var i sin verden.

Jeg følte trang til at drille og fortælle ham, at jeg udmærket vidste hvor han befandt sig, i tankerne. Måtte modstå fristelsen for, at klappe ham på låret og sige højt, ”Nå fatter. Tror du barskabet er fyldt op og øllende stillet kolde i dagens anledning?” Men der var jo ingen grund til at bryde freden og prikke til noget. Det kom helt af sig selv! Hvis noget var vist, var det – det.

Vi nåede nu egentlig at køre ret langt! På højde med Lübeck, hostede bilen første gang og kom med mistænkelige lyde. Jeg havde observeret benzinmåleren længe forinden. Faktisk da jeg satte nøglen i tændingen og startede motoren. Nålen hoppede ikke i bund. Langt fra! ”Hva far? Skulle du ikke fylde tanken?” ”Det har jeg sgu gjort.” Lød det vredt og afvisende. ”Benzinmåleren fungerer ikke. Det er længe siden, den gik i stykker.” ”Ja. Det er rigtigt.” Lød det fra bagsædet.

Min intuition fortalte mig noget andet. Desværre fulgte jeg den ikke.

Motorvejen. Jeg traf mine forholdsregler og lod være at overhale. Sansede, at nu begyndte balladen.

Der lød nogle små host fra bilen. Samtidig satte motoren ud i en hoppende rytme, svarende til hostene. Motoren i stå og jeg lod bilen rulle ud på katastrofesporet.

Afmagten – vreden og skuffelsen skyllede op i mig. Fik det da aldrig nogensinde ende? Var der, for fanden dog, ingen grænser for, hvad min far ville udsætte os for?

Selvfølgelig var der ikke det! Han havde, for mange år siden, mistet kontrollen over sig selv og sit liv, til alkohol!

Langt om længe, gik situationens alvor op for min mor. Hun tordnede løs, i sin vant forargelse. Jeg steg ud af bilen, efter at have lyttet til min fars løgne og benægtelser, i nogle minutter. ”Jeg har kraft edeme fyldt benzin på!” ”Ja sikkert.” Svarede jeg. ”Spørgsmålet er bare, hvor meget. Eller for hvor mange penge. Og hvor mange af de penge der skulle gå til benzin, du har drukket op.”

Kvalmen stod oppe i halsen. Lige nu hadede jeg ham. Han var et egoistisk, alkoholiseret svin!

Jeg forlod bilen, fordi jeg måtte reagere fysisk på mine følelser. Og fordi jeg ikke ønskede at ydmyge ham og dermed mig selv.

Jeg tænkte, fuld af afmagt, på at han ikke havde tjekket noget som helst, ved bilen. Vi kunne køre galt, af en eller anden årsag, fordi han kun tænkte på at købe alkohol, for så mange penge som muligt. Så hurtigt som muligt. Denne ligegyldighed, kunne jeg ikke bære. Jeg tænkte på mine børn og jeg følte en enorm foragt, for denne mand, som var min far.

Derefter blev jeg umådelig vred på mig selv. Hvorfor havde jeg stølet på ham - igen? Jeg vidste jo bedre! Han var det mest løgnagtige menneske, jeg kendte! Det eneste menneske, bortset fra hans drukvenner, som var 100% egoistisk og aldrig foretog sig noget uegennyttigt – overhovedet - hvis han ikke kunne øjne sin egen fordel. Hvilket betød, han skulle belønnes med alkohol. Som en hund blev belønnet med godbidder, eller et kødben. Hvis jeg er sød og gør noget godt, skal der falde spiritus fra, ellers tager jeg det selv. Jeg skider på, hvad der sker med jer!

Han tænkte aldrig på konsekvenserne for hverken sig selv, eller andre. Han levede totalt ansvarsløst.

Pludselig opdagede jeg, at jeg havde bevæget mig langt væk fra bilen og mine forældre. På vej tilbage, fik jeg styr på mine følelser og tanker. De små gule telefonbokse stod heldigvis tætte. Jeg ringede til ADAC, svarende til det danske FDM og fik at vide, der var modtaget mange opringninger. De startede ved den dansk tyske grænse og arbejdede sig nedad. Vi var ca. 100 km. inde i Tyskland, kunne jeg regne ud. Uha – det ville blive en lang ventetid. Heldigvis var det godt vejr og jeg var ikke nød til, at sætte mig ind i bilen.

Min mor kom hen og begyndte sin sædvanlige klagesang. ”Jamen mor. Det ved du da! Sådan er han! Sådan har far været i mange år!”

Jeg gad ikke trøste hende. Havde ikke overskuddet. Var jo ligeså ramt som hun. I hvert fald i denne situation. Jeg lukkede af, hvilket resulterede i, at hun gik hen og fortsatte sine bebrejdelser. De haglede ned over min far. Gamle som nye hændelser. Hendes ord var fyldte med bitterhed og smerte.

Far forsøgte at flygte. Satte sig skiftevis ind i bilen, eller steg ud. Med mor lige i hælene. Det var formålsløst. Han var naglet til stedet. Bilisterne der passerede forbi, vendte hovederne og gloede på sceneriet. Jeg så deres forbavsede ansigter og lagde mærke til, hvordan nogle forundrende smågrinede. Det var også temmelig latterligt.

Jeg tænkte. Far går i seng i aften, i en kæmpe brandert. Han skal nok finde sprutten. Det er præcis sådanne episoder, han bruger at drikker på og det, til han segner! Han fremprovokerer kaos og drama, så kan han undskylde, for sig selv, at han drikker. Det bliver uden min medvirken! Nej. Det kan ikke lade sig gøre. Jeg står jo midt i. Ligegyldig hvad jeg siger, eller gør. Han vil bruge det. Rend mig i røven. Det gider jeg ikke tage hensyn til. Han manipulerer med os alle sammen.

Endelig. Efter næsten to timer, fik vi hjælp.

Tiden, der var gået med at vente, betød vi ikke - som planlagt, kunne undgå myldretiden, når vi skulle passere Hamborg. Det gav anledning til endnu et skænderi, mellem mine forældre.

Jeg måtte forlade motorvejen, for at tanke. Samtidig bad jeg min far hjælpe mig, med at tjekke bilen efter. Det gjorde han gladelig, for at komme væk fra min mors vrede og kritik. Senest her, fik jeg bekræftet, at han intet havde gjort af det han havde lovet. Ja endda, selv havde foreslået at gøre, før vi startede hjemmefra. Han havde øjnet en chance og leget med os. Svigtet det faktum, at vi havde vist ham tillid og stolet på ham.

Jeg kunne ikke stole på ham. Kom aldrig til det. Der var altid en nagende fornemmelse af, at han pønsede på et eller andet. Det var et helvede, bare at være i nærheden af ham.

Som årene gik, og han blev mere og mere opslugt af sin druk, følte jeg en tiltagende påvirkning af min krop. Følelsen af, at blive kvalt, ganske langsomt. Samværet med mine forældre og det sygelige spil, hele familien var blevet en del af, satte sine spor.

Det var første gang, jeg skulle besøge min søster, der hvor hun boede nu. Jeg kendte ikke vejen, vidste blot, at jeg skulle dreje fra, lige efter Elb-tunnellen. Mine forældre havde været der et par gange. De vidste præcis, hvilken vej vi skulle køre, og hvor vi skulle dreje fra motorvejen. Som vi nærmede os tunnelen, opdagede de dog, at de huskede forskelligt. Dette udløste endnu et skænderi. Denne gang talte de lavt og snerrende til hinanden.

Jeg overhørte dem i starten og koncentrerede mig om at køre. Trafikken var tæt og der blev kørt hurtigt. ”Kunne i ikke stoppe med at skændes, og hjælpe hinanden med, at finde ud af hvor vi skal dreje fra, i stedet for?” Foreslog jeg. Mine ord var åbenbart dårligt valgte. I hvert fald begyndte de at råbe højere og højere. Min far drejede hovedet over mod mig, og forsøgte at tale bagud. Overdøve min mor. Hun havde sat sig midt på bagsædet. Lænet sig frem. Placeret en hånd på ryglænet af hver forsæde. Hun havde virkelig talt sig varm.

Efterhånden var de så ophidsede, at de skreg af hinanden. Tåbelige, ligegyldige ting. Bebrejdelser og fornærmelser føg gennem luften, og direkte ind i mit højre øre. Det faldt mig svært at lukke af og næsten umuligt at fokusere på trafikken.

Pludselig – på vej op af tunnelen, i et langt blødt sving, gik der en mand på motorvejen, på samme spor vi kørte i. Jeg havde ikke tid til at bremse, blot til at vige udenom, ved at slå rattet til højre og hurtigt tilbage til venstre igen. To biler var kørt sammen, sekunder før vi kom. Det var et mirakel, at der var hul i strømmen af biler, på sporet ved siden af os. Undvigemanøvren foregik instinktivt og lynhurtigt. Mine forældre havde åbenbart ikke fattet noget. De fortsatte med at råbe.

Det var som at sidde i bilen, med et par irriterende børn der kedede sig, og derfor begyndt at drille og tirre hinanden. Bortset fra, at ordene var ondskabsfulde og mine forældre, begge nærmest havde mistet besindelsen af raseri.

Jeg kunne ikke tage mere og råbte, så det rungede ”Nu er det fandme nok. Nu holder i jeres kæft. Begge to!”

Vi blev vist - alle tre, både forskrækkede og pinligt berørte af situationen. Jeg tænkte og håbede de forstod, vi havde været i overhængende fare. Mens de hakkede løs på hinanden.

Jeg blev både ked af det og flov. Flov fordi, jeg havde aldrig før talt sådan til mine forældre. Jeg havde totalt mistet grebet over forskrækkelsen og råbt min frustration ud. Ked af det. Jeg følte der gik noget i stykker, inden i mig. Endnu engang. Jeg

kunne næsten ikke finde respekt, for disse mennesker mere. Dette helvede var uværdigt. Sådan ønskede jeg ikke at leve!

Den eneste trøst var, at mine børn ikke var til stede og ikke havde overværet dette groteske familieopgør. Jeg tænkte altid meget på, hvordan de kunne blive skånet for påvirkningerne og konsekvenserne af min fars alkoholmisbrug. Og hvordan vi fortsat kunne fungere som familie.